

fik eet forkastet, kunde han trække et andet op af Bagdommen og præsentere for Kommissionen. Da den endelige Ordning af Plantningssagen havde fundet Sted, hvor Kontorchefen led et Nederlag, følte han sig saa brøstholden, at han i Beretningen fra Statens Planteavlsudvalg skrev en 35 Sider lang Beretning om denne Sag. Men ikke nok med det; han udsendte den endogsaa i Særtryk. Det var ham ikke nok, at det stod i Statens Planteavlsudvalgs Beretning; det maatte i et Særtryk, der omtrent var lige saa stort som hele den Beretning, Kommissionen kom med. Er det af Sparsommelighedshensyn, at dette er gjort? Det er Statens Penge, der er brugt dertil. Jeg beder den højtærede Minister tage Kontorchefen under velvillig Behandling. Men der er ogsaa noget andet at bemærke ved denne Beretning. Kontorchefen benytter Lejligheden til her, efter at Kommissionen har afgivet sin Beretning og er færdig med sit Arbejde, at rette et ret stærkt og ubeføjet Angreb paa en Del af Kommissionens Medlemmer. Jeg synes, det er en af den Slags Ting, som Rigsdagen ikke bør taale, og som den højtærede Minister heller ikke bør taale. H. C. Larsen skriver i sin private Beretning, at efter at han har ført Forhandlinger med de samvirkende jydsk Landboforeninger og Husmandsforeninger, med Planteavls- og Havebrugskonsulenterne, stillede han sammen med det store Flertal indenfor Kommissionen og med særlig Støtte fra Landstingsmand Hanchs Side følgende Forslag, og saa kommer der et langt Forslag om nye Regler for Plantningstilskuddenes Anvendelse. Men efter at han havde staaet saa stærkt dør, viste det sig, at de socialdemokratiske Medlemmer i Kommissionen ikke kunde gaa med til dette Forslag, fordi det efter vor Mening hvilede paa et ganske forkert Princip, det samme, som er anvendt med Hensyn til Reglerne for Planteavlstilskud, et Princip, jeg senere skal vende tilbage til. Vi gik imod det, og det lykkedes os at faa Flertallet indenfor Kommissionen med. Jeg synes i Grunden, at det var et ganske godt Stykke Arbejde, naar man tænker paa, at det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen sad som Medlem af Kommissionen og var blandt dem, der blev overtalt. Der-

efter siger Kontorchefen i sin private Beretning, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle faa Linier af: „Der er saaledes for mig ingen Tvivl om, at det vedtagne Kompromisforslag er blevet fremsat og uden fornøden Undersøgelse og Overvejelse tiltraadt af de øvrige Medlemmer under fejlagtige Forudsætninger og under manglende Hensyn til de Sagen vedkommende saglige og økonomiske Forhold, og dette maa jeg meget beklage: Man har forladt det gamle, sunde og gode Princip, der ellers anvendes overalt paa disse Omraader.“ Det er det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, det er det ærede Medlem Hr. Pinholt, og det er andre ærede Medlemmer af dette og det andet høje Ting, som Kontorchefen udtaler denne Dom over, efter at Kommissionen har endt sit Arbejde, har gjort op og ikke længer er i Stand til at tage til Genmæle. Jeg finder, det er i den Grad utilbørligt, at jeg vil anmode den højtærede Minister om at tage denne Affære under Behandling. Jeg maa sige med Hensyn til det Ønske, der er fremført i dette Særtryk af Statens Planteavlsudvalgs Beretning, at en stor Del af det er af en saadan Art, at vi Socialdemokrater gerne vilde have sat vore Navne derunder; det, der er fremkommet om Hedeselskabet, er netop det samme, som vi har gjort gældende. Men det forandrer ikke Sagen; hvis Kontorchefen vilde have haft dette frem, kunde han have faaet det i den Beretning, Kommissionen afgav; dør havde vi haft Lejlighed til at tage Stilling til det, og dør vilde f. Eks. det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen haft Lejlighed til at protestere mod den grimme Beskyldning, Kontorchefen har udslynget imod ham.

Maa jeg ganske kort vende mig til den anden Sag, som adskillige ærede Talere har beskæftiget sig med, Affæren i Fjends Herred. Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvad der er sket, men vil mere holde mig til Princippet i Reglerne. Dog maa jeg sige, at den højtærede Minister synes mig at staa en lille Smule daarligt, efter at han i Fjor har modsat sig Finansudvalgets Ønske om en Undersøgelse af Landboforeningernes Regnskaber, og efter at han til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har sagt her i Tinget, at til en saa-